TIESAS RĪKOJUMS (virspalāta)

2020. gada 8. aprīlī*

Pagaidu noregulējums – LESD 279. pants – Pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu – LES 19. panta 1. punkta otrā daļa – *Sąd Najwyższy, Izba Dyscyplinarna* (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palāta, Polija) neatkarība

Lietā C-791/19 R

par pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu saskaņā ar LESD 279. pantu un Tiesas Reglamenta 160. panta 2. punktu, kas iesniegts 2020. gada 23. janvārī,

**Eiropas Komisija**, ko pārstāv *K. Banks*, kā arī *H. Krämer* un *S. L. Kalėda*, pārstāvji,

prasītāja,

ko atbalsta:

**Beļģijas Karaliste**, ko pārstāv *C. Pochet, M. Jacobs* un *L. Van den Broeck*, pārstāves,

**Dānijas Karaliste**, ko pārstāv *M. Wolff*, pārstāve,

**Nīderlandes Karaliste**, ko pārstāv *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

**Somijas Republika**, ko pārstāv *M. Pere*, pārstāve,

**Zviedrijas Karaliste**, ko pārstāv *A. Falk, C. Meyer–Seitz, H. Shev, J. Lundberg* un *H. Eklinder*, pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

**Polijas Republiku**, ko pārstāv *B. Majczyna* un *D. Kupczak*, kā arī *S. Żyrek, A. Dalkowska* un *A. Gołaszewska*, pārstāvji,

atbildētāja,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Regans [*E. Regan*], S. Rodins [*S. Rodin*] un P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], C. Toadere [*C. Toader*], D. Švābi [*D. Šváby*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], N. Pisarra [*N. Piçarra*] un N. Vāls [*N. Wahl*],

* Tiesvedības valoda – poļu.

uzklausījusi ģenerāladvokātu J. Tančevu [*E. Tanchev*],

izdod šo rīkojumu.

## Rīkojums

1 Eiropas Komisija pieteikumā par pagaidu noregulējumu lūdz Tiesu:

– gaidot Tiesas spriedumu pēc būtības, uzdot Polijas Republikai:

– apturēt 2017. gada 8. decembra *ustawa o Sądzie Najwyższym* (Likums par Augstāko tiesu) (2018. gada *Dz. U.*, 5. poz.), redakcijā ar grozījumiem (turpmāk tekstā – "Likums par Augstāko tiesu"), 3. panta 5. punkta, 27. panta un 73. panta 1. punkta noteikumu piemērošanu, kas ir *Sąd Najwyższy, Izba Dyscyplinarna* (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palāta, Polija) (turpmāk tekstā – "Disciplinārlietu palāta") kompetences pamats, lai gan pirmajā instancē, gan apelācijas instancē izskatītu disciplinārlietas pret tiesnešiem;

– atturēties no Disciplinārlietu palātā izskatāmo lietu nodošanas tādam iztiesāšanas sastāvam, kurš neatbilst neatkarības prasībām, kas noteiktas tostarp 2019. gada 19. novembra spriedumā A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība) (C-585/18, C-624/18 un C-625/18, turpmāk tekstā – "spriedums A. K.", EU:C:2019:982), un

– vēlākais mēneša laikā pēc Tiesas rīkojuma, ar kuru noteikti pieprasītie pagaidu pasākumi, paziņošanas Komisijai paziņot par visiem pasākumiem, ko tā veiks, lai pilnībā izpildītu šo rīkojumu;

– piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

2 Turklāt Komisija norāda, ka patur tiesības iesniegt papildu pieteikumu par to, lai tiktu uzdots samaksāt kavējuma naudu, ja no Komisijai paziņotās informācijas izrietētu, ka Polijas Republika neievēro pamatojoties uz Komisijas pieteikumu par pagaidu noregulējumu noteiktos pagaidu pasākumus pilnībā.

3 Šis pieteikums ir iesniegts saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko Komisija cēlusi 2019. gada 25. oktobrī (turpmāk tekstā – "prasība sakarā ar pienākumu neizpildi"), lai konstatētu, ka Polijas Republika nav izpildījusi savus pienākumus:

– saskaņā ar LES 19. panta 1. punkta otro daļu:

– ļaujot tiesu nolēmumu saturu kvalificēt par disciplinārpārkāpumu, ko pieļāvis vispārējās jurisdikcijas tiesas tiesnesis (2001. gada 27. jūlija *ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych* (Likums par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju) (*Dz. U.* Nr. 98, 1070. poz.), redakcijā ar grozījumiem (2019. gada *Dz. U.*, 1495. poz.) (turpmāk tekstā – "Likums par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju"), 107. panta 1. punkts un Likuma par Augstāko tiesu 97. panta 1. un 3. punkts);

– nenodrošinot Disciplinārlietu palātas, kurai ir pienākums pārbaudīt disciplinārlietās pret tiesnešiem pieņemtos nolēmumus, neatkarību un objektivitāti (Likuma par Augstāko tiesu 3. panta 5. punkts, 27. pants un 73. panta 1. punkts saistībā ar 2011. gada 12. maija *ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa* (Likums par Valsts tiesu padomi) (*Dz. U.* Nr. 126, 714. poz.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2017. gada 8. decembra *ustawa o zmianie ustawy o*

*Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw* (Likums par grozījumiem Likumā par Valsts tiesu padomi un dažos citos likumos) (2018. gada *Dz. U.*, 3. poz.) (turpmāk tekstā – "Likums par VTP"), 9.a pantu;

– piešķirot palātas priekšsēdētājam diskrecionāras pilnvaras noteikt kompetento disciplinārlietu tiesu pirmajā instancē lietās par vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem (Likuma par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju 110. panta 3. punkts un 114. panta 7. punkts) un tātad nenodrošinot to, ka disciplinārlietas izskata "tiesību aktos noteiktā" tiesā, un

– piešķirot tieslietu ministram pilnvaras iecelt tieslietu ministra par disciplinārlietām atbildīgo personu (Likuma par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju 112.b pants) un līdz ar to nenodrošinot, ka disciplinārlietas pret vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem tiek izskatītas saprātīgā termiņā, kā arī paredzot, ka ar padomdevēja iecelšanu un tā veikto aizstāvības uzņemšanos saistītie akti neaptur disciplinārlietas norisi (Likuma par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju 113. pants) un ka disciplinārlietu tiesa lietu izskata pat attiecīgā tiesneša attaisnotā prombūtnē, par kuru ir paziņots, vai bez tā padomdevēja (Likuma par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju 115. panta 3. punkts), un tātad – nenodrošinot izvērtējamo vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešu tiesības uz aizstāvību;

– saskaņā ar LESD 267. panta otro un trešo daļu, ļaujot ar iespēju uzsākt disciplinārlietu ierobežot tiesu tiesības vērsties Tiesā ar lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu.

4 Tiesas priekšsēdētāja vietniece, pamatojoties uz Reglamenta 161. panta 1. punktu, nodeva šo pieteikumu Tiesai, kura, ņemot vērā šīs lietas nozīmi, saskaņā ar minētā reglamenta 60. panta 1. punktu nodeva to izskatīšanai virspalātā.

5 2020. gada 9. martā lietas dalībnieku mutvārdu apsvērumi tika uzklausīti tiesas sēdē virspalātā.

## Atbilstošās tiesību normas

### *Likums par Augstāko tiesu*

6 Ar Likumu par Augstāko tiesu, kurš stājās spēkā 2018. gada 3. aprīlī, *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) tika izveidotas divas jaunas palātas, tostarp Disciplinārlietu palāta, uz kuru attiecas šī likuma 3. panta 5. punkts.

7 Minētā likuma 20. pantā ir noteikts:

"Attiecībā uz Disciplinārlietu palātu un tiesnešiem, kas tajā izskata lietas, [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] pirmā priekšsēdētāja pilnvaras, kas noteiktas:

– 14. panta 1. punkta 1., 4. un 7. apakšpunktā, 31. panta 1. punktā, 35. panta 2. punktā, 36. panta 6. punktā, 40. panta 1. un 4. punktā un 51. panta 7. un 14. punktā, īsteno [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] priekšsēdētājs, kurš vada Disciplinārlietu palātas darbu;

– 14. panta 1. punkta 2. apakšpunktā un 55. panta 3. punkta otrajā teikumā, īsteno [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] pirmais priekšsēdētājs, vienojoties ar [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] priekšsēdētāju, kurš vada Disciplinārlietu palātas darbu."

8 Tā paša likuma 27. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Disciplinārlietu palātas kompetencē ir izskatīt šādas lietas:

1) disciplinārlietas:
   a) kas ierosinātas pret [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] tiesnešiem;
   b) kuras [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] izskata saistībā ar disciplinārlietām, kas tiek izskatītas, pamatojoties uz šādiem likumiem:

      [..]

      – 2001. gada 27. jūlija Likums par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju,

      [..]

2) darba un sociālā nodrošinājuma tiesību lietas, kas attiecas uz [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] tiesnešiem;

3) lietas par [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] tiesnešu pensionēšanu."

9 Likuma par Augstāko tiesu 73. panta 1. punktā ir noteikts:

"Disciplinārlietu tiesas disciplinārlietās par [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] tiesnešiem ir:

1) pirmajā instancē: [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)], divu Disciplinārlietu palātas tiesnešu un viena [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] piesēdētāja sastāvā;

2) apelācijas instancē: [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)], trīs Disciplinārlietu palātas tiesnešu un divu [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] piesēdētāju sastāvā."

10 Šī likuma 97. pants ir izteikts šādi:

"1. Ja [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] konstatē acīmredzamu noteikumu pārkāpumu lietas izskatīšanā, tā – neatkarīgi no tās citām pilnvarām – norāda uz konstatēto kļūdu attiecīgajai tiesai. Pirms konstatētās kļūdas norādīšanas tai ir jāinformē tiesnesis vai tiesneši, kas ietilpst iztiesāšanas sastāvā, par iespēju 7 dienu laikā sniegt rakstveida paskaidrojumus. Kļūdas pamanīšana un konstatēšana neietekmē lietas iznākumu.

[..]

3. Ja [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] norāda uz konstatēto kļūdu, tā var disciplinārlietu tiesā iesniegt lūgumu izskatīt disciplinārlietu. Disciplinārlietu tiesa pirmajā instancē ir [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)]."

### *Likums par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju*

11 Likuma par vispārējās jurisdikcijas tiesu organizāciju 107. panta 1. punktā ir noteikts:

"Tiesnesis disciplinārā ziņā atbild par profesionāliem pārkāpumiem (disciplinārie pārkāpumi), tostarp:

1) par acīmredzamiem un klajiem tiesību normu pārkāpumiem;

[..]

5) par cieņas pret amatu aizskārumu."

12 Šī likuma 110. panta 1. un 3. punkts ir formulēti šādi:

"1. Tiesnešu disciplinārlietas izlemj:

1) pirmajā instancē:
   a) apelācijas tiesās ietilpstošās disciplinārtiesas trīs tiesnešu sastāvā,
   b) [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] divu Disciplinārlietu palātas tiesnešu un viena [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] piesēdētāja sastāvā tādās lietās, kas ir saistītas ar disciplinārpārkāpumiem, kas ir kvalificējami par tīšiem noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem var tikt celta valsts apsūdzība, vai par tīšiem finanšu jomas noziedzīgiem nodarījumiem, vai lietās, kurās [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] ir vērsusies ar lūgumu izskatīt disciplinārlietu saistībā ar konstatētu kļūdu;

2) apelācijas instancē: [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] divu Disciplinārlietu palātas tiesnešu un viena [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] piesēdētāja sastāvā.

[..]

3. Disciplinārlietu tiesa, kurā savus pienākumus pilda tiesnesis, uz kuru attiecas disciplinārlieta, nedrīkst izskatīt 1. punkta 1) apakšpunkta a) punktā minētās lietas. Disciplinārlietu tiesu, kuras kompetencē ir izskatīt lietu, nosaka [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)] priekšsēdētājs, kurš vada Disciplinārlietu palātas darbus, pēc par disciplinārlietām atbildīgās personas lūguma."

***Likums par VTP***

13 Atbilstoši Likuma par VTP 9.a pantam:

"1. *Sejm* [(Parlamenta apakšpalāta)] no [*Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa)], vispārējās jurisdikcijas tiesu, administratīvo tiesu un kara tiesu tiesnešu vidus ievēl 15 *Krajowa Rada Sądownictwa* [(Valsts tiesu padome)] locekļus uz kopējo četru gadu pilnvaru termiņu.

2. Ievēlot 1. punktā minētos padomes locekļus, *Sejm* pēc iespējas ņem vērā nepieciešamību, lai [Valsts tiesu padomē] tiktu pārstāvēti dažādu tiesu veidu un līmeņu tiesneši.

3. Jauno [Valsts tiesu padomes] locekļu, kas tika ievēlēti no tiesnešu vidus, kopējais pilnvaru termiņš sākas nākamajā dienā pēc viņu ievēlēšanas dienas. Iepriekšējā pilnvaru termiņa [Valsts tiesu padomes] locekļi pilda savas funkcijas līdz jauno [Valsts tiesu padomes] locekļu kopējā pilnvaru termiņa sākumam."

14 Likuma par grozījumiem Likumā par Valsts tiesu padomi un dažos citos likumos, kurš stājies spēkā 2018. gada 17. janvārī, 6. pantā iekļautie pārejas noteikumi paredz:

"*Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej* (Polijas Republikas Konstitūcija) 187. panta 1. punkta 2) apakšpunktā minēto [Valsts tiesu padomes] locekļu, kuri ir ievēlēti saskaņā ar pašlaik spēkā esošajiem noteikumiem, pilnvaru termiņš beidzas dienu pirms jauno [Valsts tiesu padomes] locekļu pilnvaru termiņa sākuma, tomēr nepārsniedzot 90 dienas no šī likuma spēkā stāšanās dienas, ja vien tas nav beidzies ātrāk pilnvaru termiņa beigu dēļ."

**Pirmstiesas procedūra**

15 Uzskatīdama, ka, pieņemot jauno disciplinārlietu sistēmu *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem, Polijas Republika nav izpildījusi LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā kopsakarā ar LESD 267. panta otro un trešo daļu paredzētos pienākumus, Komisija 2019. gada 3. aprīlī nosūtīja šai dalībvalstij brīdinājuma vēstuli. Pēdējā minētā uz to atbildēja ar 2019. gada 1. jūnija vēstuli, kurā tā apstrīdēja jebkāda Savienības tiesību pārkāpuma pieļaušanu.

16 2019. gada 17. jūlijā Komisija izdeva argumentētu atzinumu, kurā tā saglabāja viedokli, ka ar šo sistēmu netiek ievērotas minētās Savienības tiesību normas. Tādēļ šī iestāde aicināja Polijas Republiku divu mēnešu laikā no argumentētā atzinuma saņemšanas veikt pasākumus, kas ir nepieciešami, lai izpildītu minēto argumentēto atzinumu. Šī valsts uz to atbildēja ar 2019. gada 17. septembra vēstuli, kurā tā apgalvoja, ka Komisijas argumentētajā atzinumā izvirzītie iebildumi nav pamatoti, un lūdza izbeigt procesu.

17 Tā kā šī atbilde Komisiju nepārliecināja, tā nolēma celt prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

**Elementi pēc prasības sakarā ar pienākumu neizpildi celšanas**

***Spriedums A. K.***

18 Sprieduma A. K. rezolutīvās daļas 2. punktā Tiesa nosprieda:

“Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants un Padomes Direktīvas 2000/78/EK (2000. gada 27. novembris), ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju [(OV 2000, L 303, 16. lpp.)], 9. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā, ka strīdi, kuri attiecas uz Savienības tiesību piemērošanu, varētu ietilpt tādas struktūras ekskluzīvā kompetencē, kas nav neatkarīga un objektīva tiesa pirmās minētās tiesību normas izpratnē. Tā tas ir tad, ja objektīvie apstākļi, kādos attiecīgā struktūra tikusi izveidota, un tās raksturiezīmes, kā arī veids, kādā tās locekļi tikuši iecelti amatā, var radīt attiecīgajām personām pamatotas šaubas par šīs struktūras ārēju neietekmējamību, it īpaši saistībā ar likumdošanas varas un izpildvaras tiešu vai netiešu ietekmi, un par tās neitralitāti attiecībā uz izvērtējamajām interesēm, un tādējādi var izraisīt to, ka minētā struktūra netiek uztverta kā neatkarīga vai objektīva, tādējādi apdraudot paļāvību, kāda tiesai ir jārada indivīdos demokrātiskā sabiedrībā. Iesniedzējtiesai, ņemot vērā visu tās rīcībā esošo atbilstošo informāciju, ir jānoskaidro, vai tas tā ir tādas struktūras kā *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) Disciplinārlietu palāta gadījumā.”

***Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa) spriedumi lietās, kurās ticis pasludināts spriedums A. K.***

*2019. gada 5. decembra spriedums*

19 2019. gada 5. decembra spriedumā *Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych* (Augstākā tiesa – Darba un sociālā nodrošinājuma palāta), lemjot lietā, kurā tika iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu lietā C-585/18, nosprieda, ka Valsts tiesu padome (turpmāk tekstā – “VTP”) tās pašreizējā sastāvā nav objektīva un no likumdošanas varas un izpildvaras pilnvarām neatkarīga iestāde.

20 Tāpat šī tiesa nosprieda, ka Disciplinārlietu palāta nav uzskatāma par tiesu Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. panta, Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta un Polijas Republikas Konstitūcijas 45. panta 1. punkta izpratnē. Lai izdarītu šādu secinājumu, minētā tiesa būtībā balstījās uz šādiem faktoriem:

– Disciplinārlietu palātas, kas izveidota *ad hoc*, kompetencē ir lietas darba tiesību un sociālais nodrošinājuma jomā saistībā ar *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) tiesnešiem, kā arī ar šo tiesnešu pensionēšanu, lai arī līdz šim šīs jomas bija vispārējās jurisdikcijas tiesu, kā arī *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) darba lietu, sociālais nodrošinājuma un publisko tiesību jomas palātas, kas tagad ir *Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych* (Darba un sociālā nodrošinājuma lietu palāta), kompetencē;

– Disciplinārlietu palātas sastāvā var ietilpt tikai jauni tiesneši, ko izvēlējusies VTP, kura nav no likumdošanas varas un izpildvaras neatkarīga iestāde;

– visi tiesneši, kurus ieceļ Disciplinārlietu palātā, ir cieši saistīti ar likumdošanas varu vai izpildvaru, kas attiecīgajām personām var radīt objektīvas šaubas par tiesību uz neatkarīgu un objektīvu tiesu beznosacījuma ievērošanu;

– konkursa par iecelšanu Disciplinārlietu palātā nosacījumi tika mainīti procedūras laikā, un iespēja kandidātam apstrīdēt VTP lēmumu ir tikusi ierobežota;

– *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) tiesnešu atlases veida maiņa izslēdz jebkādu šīs tiesas dalību un jebkādu lomu tiesnešu iecelšanas procedūrā;

– Disciplinārlietu palātai *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) ir liela autonomija un īpašs statuss kā izņēmuma tiesai, un tās sasaiste ar *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) struktūru ir tikai fasāde;

– kopš tās izveides Disciplinārlietu palāta ir vērsusi savu darbību uz to prejudiciālo jautājumu atsaukšanu, pamatojoties uz kuriem tika pasludināts spriedums A. K., un

– Disciplinārlietu palātas izskatīto disciplinārlietu būtība padara acīmredzamu to, ka turpmāk tiesnesim var tikt pārmesta profesionāla pienākuma neizpilde tiesas nolēmuma pieņemšanas dēļ, lai arī agrāk tā tas nebija.

*2020. gada 15. janvāra spriedumi*

21 2020. gada 15. janvāra spriedumos *Sąd Najwyższy – Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych* (Augstākā tiesa – Darba un sociālā nodrošinājuma palāta), izskatot strīdus, kuros tika uzdoti prejudiciāli jautājumi lietās C-624/18 un C-625/18, tāpat nosprieda, ka Disciplinārlietu palāta nav neatkarīga un objektīva tiesa, ņemot vērā tās izveides apstākļus, tās pilnvaru apjomu, tās sastāvu, kā arī VTP iesaisti tās izveidošanā.

***Disciplinārlietu palātas darbība kopš Sąd Najwyższy (Augstākā tiesa) spriedumu lietās, kurās ir pasludināts spriedums A. K., pasludināšanas***

22 2019. gada 10. decembrī *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) pirmā priekšsēdētāja publicēja paziņojumu, kurā viņa norādīja, ka Disciplinārlietu palātas darbības turpināšanās radītu būtisku draudu Polijas tiesību sistēmas stabilitātei. Tā rezultātā tā aicināja tās locekļus atturēties no jebkādas tiesas darbības veikšanas.

23 Tajā pašā dienā, atbildot uz šo paziņojumu, Disciplinārlietu palātas priekšsēdētājs tostarp apgalvoja, ka *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) 2019. gada 5. decembra spriedums neietekmē šīs palātas darbību, jo minētais spriedums tika pasludināts īpašā faktu kontekstā. Viņš piebilda, ka minētā palāta turpinās pildīt tiesas spriešanas funkcijas, ko tai ir uzticējušas Polijas Republikas konstitucionālas iestādes.

24 2019. gada 13. decembrī astoņi Disciplinārlietu palātas locekļi darīja zināmu savu nostāju par *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) pirmās priekšsēdētājas paziņojumu, uzsverot, pirmkārt, ka spriedumā A.K. netika apstrīdēta Disciplinārlietu palātas objektivitāte un neatkarība, otrkārt, ka *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) 2019. gada 5. decembra spriedums nerada nekādas juridiskās sekas citās lietās, kā vien tajā, uz kuru tas attiecas, un nekādi neietekmē spēkā esošās tiesību normas un, treškārt, ka paziņojumam, ka Disciplinārlietu palātai būtu jāaptur sava tiesas spriešanas darbība, lai izpildītu pēdējo minēto spriedumu, nav nekāda racionāla pamata.

## Par pieteikumu par pagaidu noregulējumu

### *Par pieņemamību*

25 Polijas Republika apgalvo, ka pieteikums par pagaidu noregulējumu, ko iesniegusi Komisija, ir acīmredzami nepieņemams.

26 Pirmkārt, Polijas Republika apgalvo, ka Komisijas lūgtie pagaidu pasākumi ir vērsti uz to, lai tiktu pārtraukta vienas no šīs dalībvalsts konstitucionālas iestādes, proti, *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) palātām darbība, kā arī uz iesaistīšanos šīs tiesas iekšējā organizācijā, kas esot nepieļaujama iejaukšanās Polijas konstitucionālajā un tiesas struktūrā. Proti, ne pašas Savienības, ne kādas no tās iestādēm, tostarp Tiesas, kompetencē nav iejaukties jautājumos, kas saistīti ar dažādu dalībvalstu politisko sistēmu, dažādu šīs valsts konstitucionālo iestāžu kompetencē un šo iestāžu iekšējā organizācijā. Tādējādi Tiesas kompetencē acīmredzami neesot Komisijas lūgto pagaidu pasākumu noteikšana.

27 Šo vērtējumu apstiprinot tas, ka Tiesa nekad nav noteikusi tāda veida pagaidu pasākumus kā tie, uz kuriem attiecas izskatāmais pieteikums, lai arī Komisija vairākkārt ir vērsusies Tiesā, ceļot prasību pret dalībvalstīm, tādēļ ka tās nav ievērojušas dažādas saistības, kas izriet no to pievienošanās Savienībai, lai arī minētajās prasībās aplūkotā pienākumu neizpilde parasti varēja tikt piedēvēta konkrētai attiecīgās dalībvalsts iestādei.

28 Tiesas sēdē Komisija apgalvoja, ka valsts tiesību normas, kuru piemērošanu tā lūdz apturēt (turpmāk tekstā – "strīdīgās valsts tiesību normas"), ietilpst LES 19. panta 1. punkta otrās daļas piemērošanas jomā un tādēļ uz tām var attiekties lūgtie pagaidu pasākumi.

29 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, lai arī tieslietu organizācija dalībvalstīs ir šo dalībvalstu kompetencē, tomēr, īstenojot šo kompetenci, dalībvalstīm ir jāievēro pienākumi, kas tām izriet no Savienības tiesībām, it īpaši no LES 19. panta 1. punkta otrās daļas (spriedums, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz* un *Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową* (Disciplinārie pasākumi attiecībā uz tiesnešiem) C-558/18 un C-563/18, EU:C:2020:234, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalstis paredz tiesību aizsardzības līdzekļus, kas vajadzīgi efektīvas indivīdu tiesību aizsardzības tiesā nodrošināšanai jomās, uz kurām attiecas Savienības tiesības. Tādējādi dalībvalstīm ir jāparedz tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēma, kas nodrošina efektīvu pārbaudi tiesā minētajās jomās (spriedums, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz* un *Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową* (Disciplinārie pasākumi attiecībā uz tiesnešiem), C-558/18 un C-563/18, EU:C:2020:234, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 No tā izriet, ka saskaņā ar LES 19. panta 1. punkta otro daļu ikvienai dalībvalstij ir jānodrošina, lai attiecīgās struktūras, kuras kā "tiesa" Savienības tiesību izpratnē ietilpst tās tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā jomās, uz ko attiecas Savienības tiesības, atbilstu efektīvas tiesību aizsardzības tiesā prasībām (spriedums, 2019. gada 24. jūnijs, Komisija/Polija (Augstākās tiesas neatkarība), C-619/18, EU:C:2019:531, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Ar LES 19. pantu, kurā ir konkretizēta LES 2. pantā noteiktā tiesiskuma vērtība, valstu tiesām un Tiesai ir uzticēts uzdevums nodrošināt Savienības tiesību pilnīgu piemērošanu visās dalībvalstīs, kā arī tiesību, kas indivīdiem izriet no Savienības tiesībām, aizsardzību tiesā (spriedums, 2019. gada 24. jūnijs, Komisija/Polija (Augstākās tiesas neatkarība), C-619/18, EU:C:2019:531, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Tomēr, lai nodrošinātu šādu aizsardzību, īpaši svarīga – kā tas norādīts Hartas 47. panta otrajā daļā, kurā kā viena no prasībām saistībā ar pamattiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ir minēta piekļuve "neatkarīgai" tiesai, – ir šo struktūru neatkarības saglabāšana (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Šajā kontekstā Tiesa nosprieda, ka tiesnešu neatkarības prasība arī paredz, ka to personu, kuras sprież tiesu, disciplināros pasākumus – un tātad arī viņu iespējamo atcelšanu – reglamentējošajos noteikumos jābūt iekļautām garantijām, kas nepieciešamas, lai izvairītos no jebkāda riska, ka šādi pasākumi tiks izmantoti kā tiesu nolēmumu satura politiskās kontroles sistēma. Tādējādi tādu noteikumu paredzēšana, kuros tostarp ir definēta gan rīcība, kas nozīmē disciplinārpārkāpumus, gan konkrēti piemērojami sodi, kuri paredz neatkarīgas instances iesaistīšanos saskaņā ar procedūru, kas pilnībā garantē Hartas 47. un 48. pantā paredzētās tiesības, tostarp tiesības uz aizstāvību, un kuros ir paredzēta iespēja tiesā apstrīdēt disciplināro iestāžu lēmumus, ir būtisko garantiju kopums, lai saglabātu tiesu varas neatkarību (spriedums, 2019. gada 24. jūnijs, Komisija/Polija (Augstākās tiesas neatkarība), C-619/18, EU:C:2019:531, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Tātad ikvienai dalībvalstij atbilstoši LES 19. panta 1. punkta otrajai daļai ir jānodrošina, lai valstu tiesu tiesnešiem piemērojamie disciplinārie pasākumi, uz kuriem attiecas to tiesību aizsardzības līdzekļu sistēma jomās, kam piemērojamas Savienības tiesības, atbilstu tiesnešu neatkarības principam, tostarp garantējot, ka pret minēto tiesu tiesnešiem uzsāktās disciplinārlietās pieņemtie lēmumi tiek pārbaudīti struktūrā, kura pati atbilst efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā raksturīgām garantijām, tostarp neatkarības garantijai.

36 Šādos apstākļos prasības sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, kura ir vērsta uz to, lai apstrīdētu valsts tiesību normu par tādu tiesu tiesnešiem piemērojamiem disciplināriem pasākumiem, kas aicinātas spriest par jautājumiem, uz kuriem attiecas Savienības tiesības, tostarp noteikumu par struktūru, kas ir pilnvarota izspriest disciplinārlietas attiecībā uz šiem tiesnešiem, atbilstību LES 19. panta 1. punkta otrajai daļai, Tiesas kompetencē ir atbilstoši LESD 279. pantam noteikt pagaidu pasākumus, lai apturētu šādu noteikumu piemērošanu.

37 Šajā lietā nav strīda par to, ka Disciplinārlietu palātai strīdīgajās valsts tiesību normās ir piešķirta kompetence izskatīt disciplinārlietas pret *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem.

38 Tāpat nav strīda par to, ka gan *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa), gan vispārējās jurisdikcijas tiesas, ciktāl tās var izskatīt jautājumus, kas saistīti ar Savienības tiesību piemērošanu vai interpretēšanu, kā "tiesas" šo tiesību definētajā izpratnē ietilpst Polijas tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā jomās, uz kurām minētās tiesības attiecas, LES 19. panta 1. punkta otrās daļas izpratnē.

39 Turklāt, kā izriet no šā rīkojuma 3. punkta, prasība sakarā ar pienākumu neizpildi tostarp attiecas uz valsts tiesību normu par *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem piemērojamiem disciplināriem pasākumiem, it īpaši tiem, kas attiecas uz Disciplinārlietu palātu, saderību ar LES 19. panta 1. punkta otro daļu.

40 Visbeidzot, kā izriet no šā rīkojuma 1. punkta, aplūkojamais pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu tostarp ir vērsts uz pēdējo minēto tiesību normu piemērošanas apturēšanu, gaidot Tiesas spriedumu pēc būtības (turpmāk tekstā – "galīgais spriedums").

41 Līdz ar to, pretēji Polijas Republikas apgalvotajam, noteikt tādus pagaidu pasākumus, kādus ir lūgusi Komisija, ir Tiesas kompetencē.

42 Polijas Republikas minētais apstāklis, ka Tiesa līdz šim nav noteikusi nevienu šāda veida pagaidu pasākumu, šo vērtējumu neliek apstrīdēt. Proti, tas, ka šāds pagaidu pasākums līdz šim nav ticis noteikts, šo Tiesas kompetenci noteikt šādu pasākumu neietekmē, jo citādi šī kompetence zaudētu savu būtību.

43 Otrkārt, Polijas Republika apgalvo, ka Komisijas lūgtie pagaidu pasākumi ir vērsti uz to, lai dažiem *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) tiesnešiem, proti, Disciplinārlietu palātas tiesnešiem, liegtu pildīt savas funkcijas. Šādos apstākļos šādu pasākumu noteikšana būtu pretrunā tiesnešu neatceļamības principam un līdz ar to apdraudētu tiesnešu neatkarības garantijas, kas ir aizsargātas gan Savienības tiesību sistēmā, gan Polijas Republikas Konstitūcijā.

44 Šajā ziņā ir jānorāda, ka gadījumā, ja šie Komisijas lūgtie pagaidu pasākumi tiktu noteikti, to rezultātā nevis tiktu atsaukti Disciplinārlietu palātas tiesneši, bet gan uz laiku tiktu apturēta strīdīgo valsts tiesību normu piemērošana, un līdz ar to – šo tiesnešu funkciju pildīšana līdz galīgā sprieduma pasludināšanai.

45 Līdz ar to, pretēji Polijas Republikas apgalvojumiem, šādu pasākumu noteikšanu nevar uzskatīt par tādu, kas būtu pretrunā tiesnešu neatceļamības principam.

46 Treškārt, Polijas Republika apgalvo, ka Komisijas lūgtie pagaidu pasākumi ne tikai nevarēšot nodrošināt pilnīgu galīgā sprieduma izpildi, bet prasības apmierināšanas gadījumā pat padarīšot neiespējamu šā sprieduma izpildi, jo šo pasākumu noteikšanas praktiskās sekas būšot Disciplinārlietu palātas izformēšana.

47 Tomēr papildus tam, ka Komisijas lūgto pagaidu pasākumu noteikšana neizraisītu Disciplinārlietu palātas izformēšanu, ir jānorāda, ka gadījumā, ja Tiesai, izskatot prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, būtu jāpieņem Komisijas iebildums par to, ka Polijas Republika nav ievērojusi LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā paredzēto pienākumu nodrošināt šīs palātas neatkarību, šai dalībvalstij, lai tā varētu izpildīt galīgo spriedumu, būs jāpielāgo valsts tiesības, lai nodrošinātu, ka disciplinārlietas par *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem izskata struktūra, kura atbilst tiesnešu neatkarības principam.

48 Līdz ar to, pretēji tam, ko apgalvo Polijas Republika, gadījumā, ja Tiesa izlemtu noteikt Komisijas lūgtos pagaidu pasākumus, šie pasākumi neradītu nekādu šķērsli galīgā sprieduma pilnai efektivitātei.

49 No iepriekš minētā izriet, ka pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu ir pieņemams.

***Par lietas būtību***

50 Tiesas Reglamenta 160. panta 3. punktā ir noteikts, ka pieteikumos par pagaidu noregulējumu norāda "strīda priekšmetu, apstākļus, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskos un tiesību pamatus, kuri sākotnēji šķietami pamato prasītos pagaidu pasākumus".

51 Tādējādi pagaidu noregulējuma tiesnesis var noteikt pagaidu pasākumu tikai tad, ja tiek konstatēts, ka pastāv faktiskie un tiesību apstākļi, kas pirmšķietami pamato tā noteikšanu (*fumus boni juris*), un ka tas ir steidzams tādā nozīmē, ka, lai nepieļautu būtisku un neatgriezenisku kaitējumu pieteikuma iesniedzēja interesēm, tas ir jānosaka un tā sekām jāiestājas, pirms tiek pieņemts nolēmums par lietas būtību. Pagaidu noregulējuma tiesnesis vajadzības gadījumā arī izsver iesaistītās intereses. Šie nosacījumi ir kumulatīvi, un tādēļ lūgums noteikt pagaidu pasākumus ir jānoraida tad, ja nav izpildīts kāds no šiem nosacījumiem (rīkojums, 2018. gada 17. decembris, Komisija/Polija, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

*Par "fumus boni juris"*

52 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru nosacījums par *fumus boni juris* ir izpildīts, ja vismaz viens no pamatiem, kuru ir izvirzījis lietas dalībnieks, kas lūdz noteikt pagaidu pasākumus, pamatprasības pamatojumam, *prima facie* nešķiet acīmredzami nepamatots. Tas tā ir it īpaši gadījumā, ja viens no šiem pamatiem liecina par sarežģītu juridisku jautājumu esamību, kuru risinājums sākotnēji nav skaidrs un attiecībā uz kuriem tātad būtu jāveic padziļināta pārbaude, ko pagaidu noregulējuma tiesnesis nevar veikt, bet kas veicama tiesvedībā, kurā lieta tiek izskatīta pēc būtības, vai ja strīds lietas dalībnieku starpā atklāj, ka pastāv nozīmīgas juridiskas pretrunas, kuru risinājums nav acīmredzams (Tiesas priekšsēdētāja vietnieces rīkojums, 2019. gada 20. decembris, *Puigdemont i Casamajó* un *Comín i Oliveres*/Parlaments, C-646/19 P(R), nav publicēts, EU:C:2019:1149, 52. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

53 Šajā gadījumā, lai konstatētu *fumus boni juris* esamību, Komisija izvirza pamatu, kas atbilst pirmā pamata otrajam iebildumam, kurš izvirzīts prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi par to, ka, nenodrošinot Disciplinārlietu palātas neatkarību un objektivitāti, Polijas Republika nav izpildījusi LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētos pienākumus.

54 Šim nolūkam, atgādinādama Tiesas judikatūru, kas tostarp izriet no 2018. gada 25. jūlija sprieduma *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 67. punkts) un 2019. gada 24. jūnija sprieduma Komisija/Polija (Augstākās tiesas neatkarība), (C-619/18, EU:C:2019:531, 77. punkts), Komisija norāda vairākus faktus, kas, pēc tās domām, apliecina Disciplinārlietu palātas neatkarības un objektivitātes trūkumu.

55 Pirmkārt, Komisija norāda, ka Disciplinārlietu palātas izveidošana sakrīt ar noteikumu par VTP locekļu iecelšanu grozīšanu, un piebilst, ka šīs grozīšanas rezultātā minētā konstitucionālā iestāde, kura piedalās tiesnešu atlases procedūrā Polijā un kurai ir uzticēts nodrošināt Polijas tiesu un tiesnešu neatkarību, ir politizēta.

56 Komisija norāda, ka ar Likuma par grozījumiem Likumā par Valsts tiesu padomi un dažos citos likumos 6. pantu tika pārtraukts spēkā esošais VTP locekļu pilnvarojums un ka atbilstoši jaunajā Likuma par VTP 9.a pantam *Sejm* ir ievēlējusi piecpadsmit tiesnešus par šīs konstitucionālās iestādes locekļiem, kā rezultātā likumdošanas varas ietekme uz minētās iestādes darbību – un līdz ar to – uz tiesnešu iecelšanas Disciplinārlietu palātā procesu ir pieaugusi.

57 Piemērojot šos tiesību aktu grozījumus, VTP šobrīd sastāvot no piecpadsmit tiesnešiem, ko ievēlējis *Sejm*, četriem locekļiem, ko *Sejm* iecēlis no deputātiem, diviem locekļiem, ko iecēlis *Senat* (Parlamenta apakšpalāta) un kas izvēlēti no senatoriem, viena Polijas Republikas prezidenta pārstāvja, viena tieslietu

ministra pārstāvja un diviem juridiskās profesijas pārstāvjiem, proti, *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) pirmā priekšsēdētāja un *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) priekšsēdētāja. Tādējādi divdesmit trīs no divdesmit pieciem VTP locekļiem esot likumdošanas vai izpildvaras iestāžu iecelti vai arī pārstāvot šādas iestādes.

58 Komisija uzsver, ka tieši pēc VTP – iepriekšējā punktā aprakstītajā sastāvā – priekšlikuma Polijas Republikas prezidents ieceļ visus tiesnešus Disciplinārlietu palātā.

59 Otrkārt, Komisija norāda, ka valsts likumdevējs ir izslēdzis iespēju iecelt Disciplinārlietu palātā tādu tiesnesi, kurš jau pilda pienākumus *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa), un tādēļ tikai jaunos tiesnešus, kas iecelti pēc VTP priekšlikuma, ir varēts norīkot pienākumu pildīšanai šajā palātā.

60 Treškārt, Komisija uzsver, ka Disciplinārlietu palātai *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) iekšienē ir liela organizatoriska un finansiāla autonomija. Tādējādi, piemēram, saskaņā ar Likuma par Augstāko tiesu 20. pantu pilnvaras, kas parasti ir *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) pirmajam priekšsēdētājam attiecībā uz šīs tiesas tiesnešiem, konkrētā Disciplinārlietu palātas tiesnešu gadījumā pildot pēdējās minētās priekšsēdētājs. Tāpat līdzīgas īpašās pilnvaras attiecoties uz Disciplinārlietu palātas finansiālo autonomiju.

61 Komisija apgalvo, ka, kopā izvērtējot iepriekš minētos elementus, kā arī ņemot vērā to vienlaicīgo ieviešanu Polijas tiesībās, ir jākonstatē strukturāla plaisa, kas traucē novērst jebkādas pamatotas šaubas par Disciplinārlietu palātas neatkarību no ārējiem faktoriem un par tās objektivitāti attiecībā uz interesēm, kuras saskaras un par kurām tā ir pilnvarota spriest.

62 Proti, Komisija uzskata, ka strīdīgās valsts tiesību normas, lasot tās kopsakarā ar Likuma par VTP 9.a pantu, nenodrošina ne Disciplinārlietu palātas neatkarību, ne objektivitāti un līdz ar to ir pretrunā pienākumiem, kas Polijas Republikai jāievēro atbilstoši LES 19. panta 1. punkta otrajai daļai.

63 Visbeidzot Komisija uzskata, ka to, ka pamatota ir prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmā pamata otrā iebilduma juridiskā argumentācija, apstiprina sprieduma A. K. lasījums kopsakarā ar *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) 2019. gada 5. decembra spriedumu.

64 Lai pārbaudītu, vai šajā gadījumā ir izpildīts nosacījums par *fumus boni juris*, ir jānorāda, ka šis otrais iebildums attiecas uz jautājumu, vai Disciplinārlietu palāta atbilst no LES 19. panta 1. punkta otrās daļas izrietošajai tiesnešu neatkarības prasībai.

65 Šajā ziņa ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru neatkarības un objektivitātes garantijām ir nepieciešams, lai pastāvētu tiesību normas, it īpaši attiecībā uz tiesas sastāvu, tās locekļu iecelšanu amatā un pilnvaru ilgumu, kā arī viņu atturēšanās, noraidīšanas un atsaukšanas iemesliem, lai kliedētu attiecīgajās personās jebkādas pamatotas šaubas par minētās struktūras ārēju neietekmējamību un tās neitralitāti attiecībā uz tajā izvērtējamajām interesēm (spriedums A. K., 123. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Atbilstoši tiesiskuma darbību raksturojošajam varas dalīšanas principam ir jānodrošina tiesu neatkarība no likumdošanas varas un izpildvaras. Šajā ziņā ir būtiski, lai tiesneši būtu pasargāti no ārējas ietekmes vai spiedieniem, kas var apdraudēt viņu neatkarību. Šajā kontekstā iepriekšējā punktā minētajām tiesību normām it īpaši ir jāļauj izslēgt ne tikai jebkādu tiešu ietekmi, kas izpaužas norāžu veidā, bet arī netiešāku ietekmi, kas varētu iespaidot attiecīgo tiesnešu lēmumus (spriedums A. K., 124. un 125. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

67 Spriedumā A. K. Tiesai bija jāprecizē šo neatkarības un objektivitātes prasību tvērums tādas struktūras izveidošanas kontekstā kā Disciplinārlietu palāta.

68 Vispirms, runājot par apstākļiem, kādos ir notikusi Disciplinārlietu palātas locekļu iecelšana, Tiesa pēc tam, kad tā bija norādījusi, ka šīs palātas tiesnešus pēc VTP priekšlikuma ieceļ Polijas Republikas prezidents, sprieduma A. K. 137. un 138. punktā, tostarp pamatojoties uz 2019. gada 24. jūnija sprieduma Komisija/Polija (Augstākās tiesas neatkarība) (C-619/18, EU:C:2019:531) 115. un 116. punktu, nosprieda – lai arī, VTP iesaistoties šajā iecelšanas procesā, var tikt veicināta minētā procesa objektivizēšana, nosakot Polijas Republikas prezidenta rīcības brīvības robežas tam piešķirtās kompetences īstenošanā, tomēr tas tā ir tikai ar nosacījumu, tostarp, ka pati VTP ir pietiekami neatkarīga no likumdošanas varas un izpildvaras, kā arī no Polijas Republikas prezidenta.

69 Tomēr šajā saistībā Tiesa sprieduma A. K. 142.–145. punktā, pamatojoties uz iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm, noteica apstākļus, kuri, kopumā ņemot, var izraisīt šaubas par tādas struktūras kā VTP neatkarību.

70 It īpaši sprieduma A. K. 143. punktā Tiesa ir tieši atsaukusies uz trim apstākļiem, kas var izrādīties atbilstoši, lai veiktu šādu visaptverošu vērtējumu, proti, tostarp uz to, ka no jauna izveidotā VTP tika izveidota, saīsinot spēkā esošo četru gadu pilnvaru termiņu locekļiem, kuri līdz šim bija šajā struktūrā, kā arī uz to, ka, lai arī piecpadsmit VTP locekļus, kuri tika ievēlēti no tiesnešiem, agrāk ievēlēja viņu kolēģi tiesneši, turpmāk tos ievēl likumdošanas vara no kandidatūrām, ko tostarp var izvirzīt divu tūkstošu pilsoņu vai divdesmit piecu tiesnešu grupas, un šāda reforma ir izraisījusi to, ka to VTP locekļu skaits, kuru iecelšana tieši izriet no politiskās varas (vai tā tos ieceļ), ir divdesmit trīs no divdesmit pieciem šīs struktūras locekļiem.

71 Turpinājumā – neatkarīgi no apstākļiem, kādos tika iecelti jaunie Disciplinārlietu palātas tiesneši, un VTP lomas šajā ziņā, Tiesa sprieduma A. K. 147.–151. punktā noteica citus apstākļus, kas tiešāk raksturo Disciplinārlietu palātu, un minētā sprieduma 152. punktā nosprieda – lai arī katrs no tiem nav tāds, kas, pats par sevi un apskatīts atsevišķi, var likt apšaubīt šīs instances neatkarību, citādi tomēr varētu būt, ja tos kombinē, vēl jo vairāk tad, ja vērtējumā attiecībā uz VTP tiktu atklāts, ka pēdējā minētā nav neatkarīga no likumdošanas un izpildvaras.

72 It īpaši sprieduma A. K. 150. un 151. punktā Tiesa minēja, pirmkārt, apstākli, ka Disciplinārlietu palātai būtu jāsastāv tikai no tiesnešiem, kas ir iecelti no jauna, līdz ar to izslēdzot tiesnešus, kas jau pilda savas funkcijas *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa), un, otrkārt, ka Disciplinārlietu palātai – atšķirībā no citām šajā tiesa ietilpstošajām palātām – šķiet, ir īpaši liela autonomija *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) ietvaros, kā tas tostarp izriet arī no Likuma par Augstāko tiesu 20. panta.

73 Protams, kā Polijas Republika apgalvo, Tiesa spriedumā A. K. nekonstatēja valsts tiesību normu par Disciplinārlietu palātu un tiesību normu, ar kurām tika grozīti noteikumi par VTP sastāva izveidošanu, neatbilstību LES 19. panta 1. punkta otrajai daļai, bet atstāja iesniedzējtiesas ziņā veikt šim nolūkam vajadzīgos vērtējumus.

74 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras tomēr izriet, ka Tiesai prejudiciāla nolēmuma tiesvedībā nav jāspriež par valsts tiesību normu vai prakses saderību ar Savienības tiesību normām. Turpretī Tiesas kompetencē ir sniegt iesniedzējtiesai visus Savienības tiesību interpretācijas elementus, kas tai var ļaut novērtēt šādu saderību nolēmuma pieņemšanai tajā izskatāmajā lietā (spriedums, 2010. gada 15. jūlijs, *Pannon Gép Centrum*, C-368/09, EU:C:2010:441, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Piemērojot šo judikatūru, Tiesa sprieduma A. K. 132. punktā precizēja, ka savu vērtējumu ir vērsusi tikai uz Savienības tiesību normām, sniedzot tām tādu interpretāciju, kura būtu lietderīga iesniedzējtiesai, kurai, ņemot vērā Tiesas sniegtos interpretācijas elementus, ir jāizvērtē šā rīkojuma 73. punktā minēto valsts tiesību normu saderība ar Savienības tiesībām, lai izšķirtu tajā iesniegtos strīdus (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 15. jūlijs, *Pannon Gép Centrum*, C-368/09, EU:C:2010:441, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

76 Runājot tieši par šiem elementiem, ciktāl tie galvenokārt attiecas uz Disciplinārlietu palātas kompetenci, tās sastāvu, tās locekļu iecelšanas nosacījumiem un procesu, kā arī par tās autonomijas pakāpi *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) iekšienē, to nozīme nav ierobežota tikai tādos faktiskajos apstākļos, kādi bijuši *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) 2019. gada 5. decembra spriedumā. Tādējādi Polijas Republikas arguments, ar kuru tā cenšas noraidīt jebkādu šā sprieduma nozīmi tādēļ, ka tas ticis pasludināts īpašos faktiskos apstākļos, nevar tikt atbalstīts.

77 Tomēr, ņemot vērā elementus, kas minēti tostarp sprieduma A. K. 136.–151. punktā, kā arī spriedumus, kuri minēti šī rīkojuma 19.–21. punktā un kurus *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) pasludināja 2019. gada 5. decembrī un 2020. gada 15. janvārī pēc sprieduma A. K., pirmšķietami nevar izslēgt to, ka strīdīgās valsts tiesību normas, lasot tās kopsakarā ar Likuma par Augstāko tiesu 20. pantu un Likuma par VTP 9.a pantu, neatbilst Polijas Republikas pienākumam, kas tai izriet no LES 19. panta 1. punkta otrās daļas – nodrošināt, ka lēmumi, kas pieņemti disciplinārlietās par *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem, tiktu pārbaudīti struktūrā, kura atbilst efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā raksturīgajām prasībām, tostarp neatkarības prasībai.

78 Līdz ar to, šajā stadijā nelemjot par argumentu pamatotību, kurus lietas dalībnieki ir izvirzījuši saistībā ar prasību sakarā ar pienākumu neizpildi – kas ir tikai tiesas, kura izskata lietu pēc būtības, kompetencē –, ir jākonstatē, ka, ņemot vērā faktiskos apstākļus, kurus ir norādījusi Komisija, kā arī interpretācijas elementus, kas tostarp sniegti 2019. gada 24. jūnija spriedumā Komisija/Polija (Augstākās tiesas neatkarība) (C-619/18, EU:C:2019:531) un spriedumā A. K., Komisijas prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmā pamata otrajā iebildumā izvirzītie argumenti, kas ir aplūkotā pieteikuma par pagaidu pasākumu noteikšanu pamatā, pirmšķietami nešķiet acīmredzami nepamatoti šā rīkojuma 52. punktā minētās judikatūras izpratnē.

79 Runājot par Polijas Republikas argumentu, ka Komisijai esot bijis jāpierāda, ka ir izpildīts nosacījums par *fumus boni juris* attiecībā uz visiem prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmā pamata pamatošanai izvirzītajiem iebildumiem, tas nevar tikt atbalstīts.

80 Proti, ņemot vērā pieteikuma par pagaidu pasākumu noteikšanu ierobežoto priekšmetu, proti, tikai prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmā pamata otrajā iebildumā minēto valsts tiesību normu piemērošanas apturēšana, Komisijai *fumus boni juris* esamība ir jāpierāda tikai attiecībā uz šo iebildumu.

81 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka nosacījums par *fumus boni juris* šajā lietā ir izpildīts.

*Par steidzamību*

82 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pagaidu noregulējuma tiesvedības mērķis ir nodrošināt topošā galīgā nolēmuma pilnīgu iedarbību, lai izvairītos no nepilnībām Tiesas nodrošinātajā tiesību aizsardzībā. Tieši lai sasniegtu šo mērķi, steidzamība ir jāizvērtē attiecībā pret nepieciešamību pieņemt pagaidu lēmumu, lai izvairītos no tā, ka lietas dalībniekam, kurš lūdz pagaidu noregulējumu, tiek nodarīts būtisks un neatgriezenisks kaitējums. Šim lietas dalībniekam ir jāiesniedz pierādījumi, ka tas nevar gaidīt pamattiesvedības iznākumu, neciešot šāda veida kaitējumu. Lai pierādītu, ka šāds būtisks un neatgriezenisks kaitējums pastāv, nav jāpieprasa, lai kaitējuma rašanās būtu konstatēta ar absolūtu pārliecību. Pietiek, ka tas ir ar pietiekamu iespējamību paredzams (rīkojums, 2018. gada 17. decembris, Komisija/Polija, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Turklāt pagaidu noregulējuma tiesnesim – vienīgi izvērtējot steidzamības esamību un neieņemot nekādu nostāju par to iebildumu pamatotību, kurus pagaidu noregulējuma pieteicējs ir izvirzījis pamattiesvedībā, – ir jāpieļauj, ka šie iebildumi varētu tikt pieņemti. Proti, būtisks un neatgriezenisks kaitējums, kura iespējamā rašanās ir jāpierāda, ir tāds, kas attiecīgā gadījumā rastos, ja lūgto pagaidu

pasākumu noteikšanas atteikuma gadījumā prasība pēc būtības vēlāk tiktu apmierināta (rīkojums, 2018. gada 17. decembris, Komisija/Polija, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Līdz ar to šajā lietā Tiesai, lai izvērtētu steidzamību, ir jāpieļauj, ka prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmā pamata otrajā iebildumā minētās valsts tiesību normas var apdraudēt Disciplinārlietu palātas neatkarību un tādējādi ir pretrunā pienākumam, kas Polijas Republikai izriet no LES 19. panta 1. punkta otrās daļas, – nodrošināt, ka lēmumi, kuri pieņemti disciplinārlietās, kas ierosinātas pret tādu valsts tiesu tiesnešiem, kurām ir jāizskata jautājumi, uz kuriem attiecas Savienības tiesības, tiek pārbaudīti struktūrā, kas atbilst efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā raksturīgajām prasībām, tostarp neatkarības prasībai.

85 Turklāt, lai veiktu šo vērtējumu, ir jāņem vērā, ka, pirmkārt, Disciplinārlietu palāta jau ir izveidota ar sastāvu, kas izriet no prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi minēto valsts tiesību normu piemērošanas, it īpaši to normu, kas attiecas uz tajā ietilpstošo tiesnešu iecelšanu, un, otrkārt, šī palāta jau ir uzsākusi savu darbību.

86 Šajā kontekstā ir jāizvērtē, vai – kā apgalvo Komisija – strīdīgo valsts tiesību normu piemērošana var radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu Savienības tiesību sistēmas darbībai.

87 Šajā ziņā no strīdīgajām valsts tiesību normām izriet, ka Disciplinārlietu palāta attiecībā uz vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem ir otrās instances un – dažos gadījumos – pirmās instances disciplinārlietu tiesa, bet attiecībā uz *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) tiesnešiem – pirmās un otrās instances disciplinārlietu tiesa.

88 Disciplinārlietu palātas kā tiesas, kuras kompetencē ir izskatīt disciplinārlietas par *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem, neatkarības garantija atbilstoši šā rīkojuma 34. punktā minētajai judikatūrai ir būtiska, lai saglabātu gan *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa), gan šo tiesu neatkarību.

89 Līdz ar to tas, ka Disciplinārlietu palātas neatkarība var netikt garantēta līdz galīgā sprieduma pasludināšanai, šajā pašā laikposmā apdraudēs arī *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu neatkarību.

90 Proti, jau iespēja vien, ka *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesneši var būt pakļauti tādas disciplinārlietas riskam, kā rezultātā var tikt iesaistīta struktūra, kuras neatkarība netiks garantēta, var ietekmēt viņu pašu neatkarību. Šajā ziņā nav nozīmes tam, cik šai brīdī faktiski ir uzsāktas šādas lietas pret šādiem tiesnešiem, kā arī tam, kāds ir šo lietu iznākums.

91 Saskaņā ar šā rīkojuma 33. punktā minēto judikatūru *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu neatkarības aizsardzība ir īpaši svarīga, lai tiktu garantēta to tiesību aizsardzība tiesā, kas privātpersonām izriet no Savienības tiesībām.

92 Tiesa jau ir nospriedusi, ka tas, ka līdz galīgā sprieduma pasludināšanai var netikt garantēta *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) neatkarība, var radīt būtisku un pēc savas būtības neatgriezenisku kaitējumu Savienības tiesību sistēmai un, attiecīgi, tiesībām, kas privātpersonām izriet no Savienības tiesību aktiem, kā arī LES 2. pantā minētajām vērtībām, kas ir šīs Savienības pamatā, it īpaši tiesiskumam (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2018. gada 17. decembris, Komisija/Polija, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 68., 70. un 71. punkts).

93 No iepriekš izklāstītā izriet, ka strīdīgo valsts tiesību normu piemērošana, ciktāl ar tām kompetence izskatīt disciplinārlietas pret *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) un vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem ir piešķirta struktūrai (šajā gadījumā – Disciplinārlietu palātai), kuras neatkarība varētu nebūt garantēta, var radīt būtisku un neatgriezenisku kaitējumu Savienības tiesību sistēmai.

94 Polijas Republikas arguments, ka šajā lietā nosacījums par steidzamību nav izpildīts tādēļ, ka Komisija ir novēloti rīkojusies, lai pārtrauktu apgalvoto pienākumu neizpildi, nevar tikt atbalstīts.

95 Proti, pietiek atgādināt, ka prasība sakarā ar pienākumu neizpildi, ar kuru ir saistīts šis pieteikums par pagaidu noregulējumu, ir viens no pasākumiem, ko Komisija ir veikusi attiecībā uz visām likumdošanas reformām attiecībā uz tiesu sistēmu, kuras ieviestas Polijas Republikā kopš 2015. gada; šie pasākumi tostarp ietver pamatotā priekšlikuma attiecībā uz tiesiskumu Polijā pieņemšanu 2017. gada 20. decembrī atbilstoši [LES] 7. panta 1. punktam (COM(2017) 835 *final*), kurā tā tostarp izklāstīja problēmas, ko saistībā ar tiesnešu neatkarības principu ir radījušas prasībā sakarā ar pienākumu neizpildi minētās valsts tiesību normas.

96 Tāpat nevar būt veiksmīgs Polijas Republikas norādījums par steidzamības neesamību tādēļ, ka Komisija ir iesniegusi pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu trīs mēnešus pēc prasības celšanas sakarā ar pienākumu neizpildi.

97 Proti, vispirms ir jānorāda, ka minētās prasības sakarā ar pienākumu neizpildi celšanas datumā Polijas valdība un Komisija bija informētas par sprieduma A.K. pasludināšanas datumu.

98 Tomēr, tā kā minētajā spriedumā tika skarts jautājums par Disciplinārlietu palātas neatkarību, Komisijai, pirms tā iesniedz pieteikumu par pagaidu pasākumu noteikšanu, būtu bijis sapratīgi sagaidīt Tiesas atbildi uz šo jautājumu un, vajadzības gadījumā, izvērtēt minētā sprieduma sekas Polijā.

99 Vēl ir jānorāda, ka vienlaikus ar prasības sakarā ar pienākumu neizpildi celšanu Komisija lūdza piemērot šai prasībai paātrināto tiesvedību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23.a pantam un Reglamenta 133. panta 1. punktam, tostarp tādēļ, ka minētajā prasībā apgalvotā pienākumu neizpilde bija sistēmiska un ka lietas izskatīšana īsā termiņā veicinātu tiesisko drošību gan Savienības, gan attiecīgās dalībvalsts interesēs.

100 Pretēji Polijas Republikas apgalvotajam tas, ka Tiesa ir noraidījusi šo pieteikumu, nepierāda steidzamības neesamību.

101 Proti, nav nekādas saistības starp jautājumu par to, vai ir jāizskata lieta pēc būtības paātrinātā tiesvedībā, un to, vai šajā lieta lūgtie pagaidu pasākumi ir steidzami, lai novērstu būtisku kaitējumu, kas var rasties tiesvedības pusei, kura ir lūgusi tos noteikt (Tiesas priekšsēdētāja vietnieka rīkojums, 2018. gada 22. marts, *Wall Street Systems UK*/ECB, C-576/17 P(R) un C-576/17 P(R)-R, nav publicēts, EU:C:2018:208, 51. punkts).

102 Šajā kontekstā paātrināto tiesvedību var nepiemērot, ja lietā izskatāmās un sarežģītās juridiskās problēmas īsti neļauj piemērot šādu tiesvedību, tostarp tad, ja nešķiet, ka būtu piemēroti saīsināt tiesvedības rakstveida daļu Tiesā (pēc analoģijas skat. Tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, 2017. gada 18. oktobris, *Weiss* u.c., C-493/17, nav publicēts, EU:C:2017:792, 13. punkts). Ir jānorāda, ka šajā lietā tas tā ir.

103 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka šajā gadījumā nosacījums par steidzamību ir izpildīts.

*Par interešu izsvēršanu*

104 Šķiet, ka lielākajā pagaidu noregulējuma tiesvedību daļā gan izpildes apturēšanas piešķiršana, gan tās atteikums zināmā mērā var radīt noteiktas galīgas sekas, un pagaidu noregulējuma tiesnesim, kuram šāds pieteikums ir iesniegts, ir jāizsver ar katru iespējamo risinājumu saistītie riski. Konkrētāk, ir jāizskata, vai lietas dalībnieka, kurš pieprasa noteikt pagaidu pasākumus, interese panākt valsts tiesību normu izpildes apturēšanu, ir pārāka par interesi, kas ir saistīta ar to tūlītēju piemērošanu. Veicot šo

vērtējumu, ir jānosaka, vai iespējamā šo tiesību normu atcelšana pēc tam, kad Tiesa būs apmierinājusi prasību pēc būtības, ļaus mainīt situāciju, kāda būtu radusies, ja tās nekavējoties tiktu izpildītas, un pretēji – vai minētā akta piemērošanas apturēšana varētu būt šķērslis minēto normu mērķu sasniegšanai gadījumā, ja prasība pēc būtības tiktu noraidīta (rīkojums, 2018. gada 17. decembris, Komisija/Polija, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 91. punkts un tajā minētā judikatūra).

105 Šajā gadījumā Komisija apgalvo, ka gadījumā, ja Tiesai būtu jāapmierina prasība sakarā ar pienākumu neizpildi pēc atteikuma noteikt lūgtos pagaidu pasākumus, tiktu sistēmiski skarta laba Savienības tiesību sistēmas darbība un tiktu nodarīts neatgriezenisks kaitējums tiesībām, kuras privātpersonām izriet no Savienības tiesībām. Turpretī, ja Tiesai būtu jānoraida prasība sakarā ar pienākumu neizpildi pēc pagaidu pasākumu noteikšanas, vienīgās sekas tam būtu tādas, ka Disciplinārlietu palātas darbība uz laiku tiktu apturēta.

106 Polijas Republika apgalvo, ka lūgto pagaidu pasākumu piemērošana neļautu Polijas likumdošanas varai un izpildvarai veikt pasākumus, kuru praktiskās sekas būtu tādas tiesu iestādes struktūras izformēšana, kas atbilstoši tiesībām veic savus strukturālos uzdevumus saistībā ar tiesas spriešanu. Šādu pagaidu pasākumu piemērošana tādējādi apdraudētu Polijas valsts strukturālos pamatprincipus, pavājinot privātpersonu acīs *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) neatkarības šķietamību.

107 Lūgto pagaidu pasākumu piemērošanas rezultātā tiktu arī izbeigta vienība, kuras budžetu – atsevišķi no citām *Sąd Najwyższy* (Augstākā tiesa) palātām – izpilda tās priekšsēdētājs. Tāpat izzustu to darbinieku darba vieta, kuri ir atbildīgi par minētās vienības administratīvo dienestu un finanšu dienestu.

108 Visbeidzot, šādu pasākumu piemērošana apdraudētu privātpersonu, kuru lietas ir izskatīšanā, tiesības uz to, lai tās tiktu izskatītas tiesā, kas iepriekš izveidota atbilstoši tiesību aktiem.

109 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda – lai arī dalībvalstu tiesu sistēmas organizācija, kā ir atgādināts šā rīkojuma 29. punktā, ir šo dalībvalstu kompetencē, tomēr, īstenojot šo kompetenci, dalībvalstīm ir jāievēro pienākumi, kas tām izriet no Savienības tiesībām, it īpaši no LES 19. panta 1. punkta otrās daļas.

110 Vēl, kā ir norādīts šā rīkojuma 44. un 47. punktā, lūgto pagaidu pasākumu noteikšana izraisītu nevis Disciplinārlietu palātas izformēšanu, tātad arī administratīvo un finanšu dienestu likvidēšanu, bet gan tās darbības apturēšanu uz laiku līdz galīgā sprieduma pasludināšanai.

111 Turklāt, ciktāl minēto pasākumu noteikšana nozīmētu, ka Disciplinārlietu palātā izskatāmās lietas būtu jāaptur līdz galīgā sprieduma pasludināšanai, kaitējums, kas rastos attiecīgajām privātpersonām minēto lietu izskatīšanas apturēšanas rezultātā, būtu mazāks nekā tad, ja tās izskatītu struktūra, proti, Disciplinārlietu palāta, kuras neatkarības un objektivitātes trūkumu pirmšķietami nevar izslēgt.

112 Visbeidzot, Polijas Republikas minētās ar budžetu saistītās grūtības, kas esot saistītas ar lūgto pagaidu pasākumu noteikšanu, nevar būt pārākas pār riskiem, kādi var rasties Savienības vispārējām interesēm saistībā ar tās tiesību sistēmas labu darbību.

113 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka šajā lietā interešu izsvēršana nosliecas par labu tam, lai tiktu noteikti Komisijas lūgtie pagaidu pasākumi.

114 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, šā rīkojuma 1. punktā norādītais Komisijas pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu ir jāapmierina.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) izdod rīkojumu:

**1) Polijas Republikai nekavējoties un līdz sprieduma pasludināšanai, ar kuru tiks izbeigta tiesvedība lietā C-791/19,**

– **apturēt 2017. gada 8. decembra *ustawa o Sądzie Najwyższym* (Likums par Augstāko tiesu) (2018. gada *Dz. U.*, 5. poz.), redakcijā ar grozījumiem, 3. panta 5. punkta, 27. panta un 73. panta 1. punkta piemērošanu, kas ir *Sąd Najwyższy, Izba Dyscyplinarna* (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palāta) kompetences pamats, lai gan pirmajā instancē, gan apelācijas instancē izskatītu disciplinārlietas pret tiesnešiem;**

– **atturēties no *Sąd Najwyższy, Izba Dyscyplinarna* (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palāta) izskatāmo lietu nodošanas iztiesāšanas sastāvam, kurš neatbilst neatkarības prasībām, kas noteiktas tostarp 2019. gada 19. novembra spriedumā A. K. u.c. (Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība) (C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982), un**

– **vēlākais mēneša laikā pēc Tiesas rīkojuma, ar kuru noteikti pieprasītie pagaidu pasākumi, paziņošanas Eiropas Komisijai paziņot par visiem pasākumiem, ko tā veiks, lai pilnībā izpildītu šo rīkojumu.**

**2) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

[Paraksti]